

vente det Aar, thi jeg vidste ikke bedre, end at der forelaa en fuldstændig Oversigt og Beregning fra den forrige Finansministers Tid.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Det staar ogsaa noget i Forbindelse med et Par Bemærkninger, der ere faldne fra min ærede Sidemand (Ellinger). Det er i Anledning af den sidste Intendanturlovs Gennemførelse. Jeg vil først og fremmest sige, at det ærede Medlem for Hillerød har efter min Formening Ret, naar han opfordrer Ministeren til at prøve at simplificere hele det militære Regnskab. Forplejningskorpsets Regnskaber ere nu et Studium af en saadan Natur, at det kniber for de juridiske Kandidater endog blot at kunne tage Korporaleksamen — det hænder vist endogsaa, at de ikke kunne tage den. Det er da ikke saa underligt, at der fra mange Sider næres Ønske om at faa dette højest udviklede Regnskab simplificeret. Der maatte naturligvis udtages nogle regnskabskyndige Mænd, og det Hvert maatte overdrages dem at prøve at føre det ind i et helt andet Spor. Jeg vil gerne knytte min Anbefaling deraf til det ærede Medlem for Hillerøds.

Med Hensyn til selve Loven, som blev modtagen den Gang, og som jeg for mit Vedkommende gik saa stærkt til Felts imod i Gaar, vil jeg gøre opmærksom paa, at Grunden til, at den blev modtagen — den burde efter min Formening ikke have været det —, var den, at Personellet var saa lille, at det var umuligt at arbejde med det. Man maatte tage Befalingsmænd rundt omkring fra de andre Afdelinger for at kunne faa det udført, Vaabnene maatte med andre Ord leveres i alt Fald Underklasser dertil, og ofte ogsaa Officerer. Derfor var det nødvendigt for Forplejningskorpset at faa en Lov, som skaffede den det fornødne Antal regnskabsmæssig uddannede Mennesker til at holde Administrationen gaaende. Dette var Grunden til, at Administrationen mente, at den, skønt Lønningerne bleve aldeles utiladeligt smaa, burde foretrække at tage denne Reform i Stedet for at lade den ligge, altsaa gaa ind paa de uheldige Lønninger, naar den derved fik det fornødne Antal. Dette Synspunkt kan man beklage, men fra Krigsministerens Standpunkt er det naturligvis forsvarligt. Han maa søge at have Armeen i kampdygtig Stand, og han burde ikke rykke ud med et Personel af den Natur, naar han ikke kunde besætte

de fornødne Pladser. At sætte ikke-regnskabskyndige Mænd til at føre Regnskaberne, naar de, som jeg alt har gjort opmærksom paa, ere saa udviklede og vanskelige, lod sig ikke ret vel gøre.

Med Hensyn til Resultatet af Loven — det kunde jeg dog maaske nævne med det samme — er det ikke saa underligt, at man er i høj Grad misfornøjet dermed. Lønningen var for yngste Overintendant 2,580 Kr. og gik ned til 2,400 Kr. Den sættes nu efter dette Forslag op til 2,700 Kr. Det synes dog ikke for meget. Den var for ældste Intendant 2,472 Kr.; den blev nedsat til 2,100 Kr., den hæves nu efter dette Forslag til 2,400 Kr. For næstældste Intendantklasse — der er, som bekendt, 4 — var den 2,272 Kr.; den blev nedsat til 1,800 Kr. og hæves nu til 2,000 Kr., altsaa langt under det, som den var efter Lønningsloven af 1868. For de næst yngste Intendant 1,848 Kr.; den blev nedsat til 1,500 Kr., og nu søges den atter hævet til 1,800 Kr., altsaa ikke en Gang til det, den var før. Endelig var den for de yngste Intendant 1,636 Kr.; den blev nedsat til 1,296 Kr., og nu foreslaas den hævet til 1,600 Kr., altsaa heller ikke en Gang til det, den var efter Loven af 1868. Dette er dog Tal, som paa dette specielle Omraade tale i en ganske alvorlig Grad for, at det, som her er foreslaaet, er saa lidt, som det vel kan være, og at det fra et Lønningsstandpunkt set var ganske utiladeligt at ansætte saadanne Gager, som man fik ved Loven af 1897. Jeg tror derfor, at naar det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som jeg nu bliver nødt til at henvende nogle Bemærkninger til, paastod, at alle den Gang vare glade ved den Lov, saa kan han jo slet ikke mene det, thi naturligvis var ingen andre glade end de, som i Øjeblikket rykkede op fra Reserveintendant til Intendant. Det er ganske naturligt, at disse Folk vare glade over, at de kom fra den usikre Stilling over i den faste og fik en lille Lønningsforbedring, men at de alle, efterhaanden som de rykkede op, skulde være glade ved det, er der dog ingen, som tror.

Saa kommer jeg til den stærkt omstridte Forsvarscommission. Der er der mellem det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) en overordentlig stor Enighed. Jeg synes, det ærede Medlem for Assens for ikke vilde vedkende sig Makkerskabet. Han fandt det ikke rigtigt, at det ærede